

Forsyning med Personel og Materiel deels ved som Medlem af Landets Regjering at forhandle med Lovgivningsmagten, deels ved gennem det ham underlagte Personale at have Overledelsen af den Administration, for hvilken han er ansvarlig. Den høistbefalende General vil derimod kun kunne opfylde sin, ikke mindre vigtige Gjerning, naar han ikke blot selv er i Besiddelse af de personlige Egenstaber, der betegne en Hærfører, men tillige gennem et vel forberedt Stabspersonale faaer alle de Oplysninger om Enkeltheder, der ere ham nødvendige til en god Krigsføring, stillede til fuld Raadighed.

Det vilde derfor i mange Henseender have været hensigtsmæssigt, om der allerede paa Fredsfod var en Krigsministeren underlagt, men de 2 Generalcommandoer overordnet General, som altsaa med sit Stabspersonale svarede til Hærens Overcommando paa Feltfod, medens de 2 Generalcommandoer svarede til de ham underlagte Divisioner. Det maa imidlertid erkjendes, at en saadan Ordning vilde være forbunden med Ulemper, som kunne undgaaes, medens dog den tilsigtede Nytte væsentlig kan opnaaes, naar der i Hærens Fredsordning findes i det Mindste det fuldstændige Personale tilstede, som i Krigstid skal være den høistbefalende Generals Stab, og navnlig naar der er en højere Officeer, der allerede i Fredstid kan forberede sig til at overtage Posten som Chef for denne Stab. Det vil da være denne Officeer, som bærer Ansvar for, at ikke blot det Materiale, som Overgeneralen strax maa have til sin Raadighed, naar han med kort Varfel kaldes til at anføre Hæren, er fuldt bearbejdet og i den størst mulige Udstrækning tilstede, men at der ogsaa findes et tilstrækkeligt Udvalg af Befalingsmænd, som egne sig til Stabstjenesten. Dette Ansvar kan ikke lægges i de væxlende Krigsministres Hænder, endnu mindre overdrages til Noget, hvem der paahviler anden, større Fredsbeskjæftigelse. Da det nævnte Materiale væsentligt skal samles og de yngre Officerers praktiske Uddannelse i Generalstabstjenesten hovedsagenlig skal skee ved den taktiske Afdeling (Krigsføringsdepotet), ved den topographiske Tjeneste og under de ældre Gene-

ralstabsofficerers Ledelse, maa dette Ansvar naturligt lægges hos Generalstabens Chef, som derfor bliver et nødvendigt Led i den hele Hærsordning, og som ifølge denne sin Stilling er betegnet til i Reglen ved Krigsberedskab at ansættes som Stabschef hos Overgeneralen. Idet der derfor i Lovudkastet er opført en Oberst som Generalstabschef, har man troet at kunne undlade i Fredsordningen at foreslaae en særskilt Generalpost for den Officeer, der i Krigstid skal føre Befalingen over den samlede Hær, men har tænkt sig denne udvalgt blandt Hærens Generaler og erstattet i den Post, han beklæder paa Fredsfod, af en dertil egnet, højere Officeer.

Foruden de ved Vaabnene opførte Generaler, som ere nævnte i det Foregaaende, er der i Lovudkastets § 68 paaregnet 3 Generaler, af hvilke den ene forudsættes at føre Overbefalingen over de Tropper, som garnisonere Vest for Store Belt, den anden Overbefalingen over dem Ost for samme Belt. Disse vilde naturligt paa Krigsfod gaae over til at blive Chefer for de 2 Divisioner, i hvilke Hæren tænkes deelt. Den 3die General er, ligesom hos Forsvarskommissionen, foreslaaet anvendt som Commandant i Kjøbenhavn, idet man med Kommissionen maa være enig i, at der til Hovedstadens Forsvar ikke bør savnes en localbekendt og med betydelig Myndighed forsynet, højere Ledelse.

Generalstabens Befalingspersonale er i Lovudkastets § 71 foreslaaet fastsat til:

- 1 Oberst, Generalstabschef,
- 4 Oberstlieutenanter,
- 8 Capitainer,
- 12 Premierlieutenanter,
- 6 Stabsfergeanter,
- 6 Overfergeanter,
- 9 Sergeanter og desuden
- 1 Depotforvalter,

hvilket vil findes at være overeensstemmende med, hvad der er paaregnet i Forsvarskommissionens Betænkning alene med Undtagelse af, at der i denne er opført 6 Stabsofficerer, af hvilke 2 Oberster, istedetfor som i Lovudkastet